

V torek, četrtek in soboto
izhaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . — k.
za četrlet . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:

Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . — k.
za četrlet . . . 2 . . . 60 . . .

Vredništvo in opravištvostvo
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hišna št. 154.

SLOVENSKI NAROD.

Oznanila:
Za navadno dvestogno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne ikrat,
5 kr., če se tiska 3krat,
4 kr., če se tiska 3krat.
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačati
kolek (štempelj) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 35.

V Mariboru 23. junija 1868.

Tečaj I.

Vabilo k naročbi.

Prvo četrletje našega početja je skoraj pri koncu; dosedanje naročnike, ki so naročeni samo do 1. julija, vabimo, naj svoje naročilo blagovoljno ponové še pred koncem t. m., da se jim redno pošiljanje ne pretrga; vabimo pa tudi druge slovenske rodoljube, naj stopijo v vrsto naših podpornikov, kajti le po vseobčni, dušni in gnotni podpori nam bo mogoče, napraviti iz „Slov. Naroda“ to, kar bi imel biti: glasilo vsega slovenskega naroda, in ga spremeniti v dnevnik, kateri jedino zamore zadostovati časnikarskim potrebam sedanjega časa.

Program in cena ostaneta „Slov. Nar.“ dozdajnja.

Opravištvostvo.

Srbska.

Komaj so se na grobu plemenitega srbskega knjeza Mihajla posušile solze, ki jih je jokal vdani mu in hvaležni narod, že se bere po dunajskih listih, da se začenjajo kazati znamenja nezadovoljnosti s zastopniki začasne moči in vlade, iz česar nekateri sklepajo, da se zbira stranka Karažorževiča in da več in več upliva dobiva on, ki je brz ko ne ubijalco roko vodil, kterega je ljudstvo nedavno še v Božjih hišah preklinjalo. Toliki in tako nagli spremembi zares bi se ne mogli načuditi, ko bi ne bilo znano, da je brzjav v rokah srbske vlade in pod ogerskim uplivom, njegove vesti toraj nikakor ne prav zanesljive, tedaj tudi dunajski listi v tej zadevi slabo podučeni. Listi, ki srbskemu narodu bliže stojé in njegove razmere natančneje poznajo, nikakor ne pripoznavajo, da bi mogel Karažorževič do kake veljave v Srbiji priti. Tako piše „N. Pozor“: Karažorževci nimajo temelja v Srbiji, in če jim ni obveljalo, da bi bili krmilo v roke dobili oni dan, ko so umorstvo storili, potem jim to ne more nikdar več obveljati. Glavni prijatelji te rodbine so zdaj vsi v zaporu. V narodu je ostalo po Aleksandru Karažorževiču samo nelepih spominov. Raznešeni glas, naj si bo že resničen ali ne, da je on ravnal nesrečno roko ubijalcev, napravil lje iz nelepega spomina zdaj obče prokletstvo. Tudi med starimi ljudmi, ki so bolj rodoljubi, ni nobenega, ki bi ne sprevidel ogromne razlike med tem, kar je bila Srbija začasov Karažorževiča, in kar je po Mihajlu postala. Mladi naraščaj pa, moč in upanje Srbije, kateri morebiti celo prenašlo naprej sili, ne more in noče rakove poti hoditi, ter rehabilitacijo iskati vladarski hiši, za katero hvali Boga, da je za veke propala. Blizo ravno tako govori tudi „Sve-

tovid“: Samo ko bi se kedaj turske posade povrniti zamogle, samo tedaj zamore se tudi Karažorževič ž njimi vrniti. Drugače nikakor ne. Kar pa se tiče nezadovoljnosti s začasno vlado, piše o tem „N. P.“ na dalje: Če je toraj med Srbi elementov, — in vrlo mogoče je, da jih je — ki niso zadovoljni z Marinovičem in Niklom Hrističem, ni to zavoljo Karažorževiča, nego zavoljo vstavne svobode, ktere je narodu srbskemu treba, in se tudi najbolji njegovi sinovi trudijo, da je on javno in stalno zadobode.

Srbska omladina — med njo je razun mladenčev mnogo mož visokih let, poštenega značaja in velike modrosti — srbska omladina, na katero se hoče iz neke strani vreči sumnja hudobije in zločina, instinktivno čuti in tudi po svojem razumu sodi, da je Srbiji potreba knjeza. Ona je prepričana tudi o tem, da je zelo potreba v Srbiji uvesti tak red, da konečno enkrat prenehajo dinastične katastrofe, kakoršnih je Srbija na svojo veliko škodo že preveč doživela. Temu zlu more doskočiti le nasledstvo jedne vladarske hiše, postavno uravnano po pravici in navadi. Ona toraj želí, da postane Milan Obrenovič knjez, dasiravno jej je jasna nepravilnost, da je Milan Obrenovič še dete.

V knježevini srbski ima mnogo članov srbske omladine. Policijski pripomočki so jo bili deli ob glas; pa ona je tudi prostovoljno molčala, ker se je nadejala, da bo knjez in njegova vlada pomanjkanje notranje svobode nadaril z uspehom zvananje politike v onem smislu, v katerem je knjez in ves narod razumeval svojo nalogo in svoj poklic. Če se toraj zdaj giblje ona stranka in čuje znamenje vpora proti začasni vladi, če ona dela za dobre volitve k narodni skupščini, ni to njeno gibanje obrnjeno proti volitvi Milanovi, ampak ona se previdno briga za ono stvar, ki je narodu ravno tako sveta in potrebna, kakor knjez in to je po dobrih postavah zagotovljena državna ustava. Če so bile take postavne potrebne že pod knjezom tako pametnim in dobrohotnim, kakor je bil knjez Mihajlo, koliko potrebnejše bodo v prihodnosti, ko če dolgo časa vladati nad Srbijo knjez maloleten. Srbija ima mož častitih, umnih in izkušenih, a kdo more porok biti, da bodo samo ti dopadali očesu mladega vladarja. Samo zakoni in narodova protipazba, katero narod stalno in redno izvršuje v svoji postavni skupščini! Ako se vse to po volji in želji pogodi srbski omladini, onda morebiti ne bodo veljale o njej besede: Teško zemlji, kateri je kralj dete!

Listek.

Prijateljska pisma o marsičem.

III.

Ne gledaj skozi okno čez ulico na mene semkaj, lepa sosedna nasproti. Čemu bi stezala svoj beli vrat in naslanjala se na lepe lakti; zastonj je. Ne utegnem občudovati tvojih črnih oči, ktere ti je Bog podaril, niti ne gane belost tvoje ročice mojega mrzlega srca. Žalostno in prazno je to srce, kajti bolnika imam v hiši. Posušen in onemogel leži pred menoj eden boljših mojih prijateljev, moj denarni možnjček. Kakor so grdi ajdve v časih starodavnih sv. Erazmu drob in čreva iz telesa neusmiljeno iztrgali, tako so brezsrčni moji sovražniki in nesovražniki na smrtno posteljo položili mojega prijatelja.

In glej, Samosevec moj, dekle na nasprotnem oknu je ugenila moja misel. Jezno je zapehnila okno; svoje rože, ki v loncih rastó, na staro mesto postavila in izginila v notranje svetišče svoje sobe. Naj gre! Naj jej prijetne misli mešajo mlado glavico, naj jej žgoča skrb ne gloje nedolžnega srca, naj je ne kara majka stara! Meni pa to nič mar, kajti imam bolnika v hiši.

Pesmi sem nekaj na-njo naredil, pesmi slovenske na nemško dekle. Ali sem grešil? Ne karaj me, moj Samosevec, popravil bom ta hip svoj greh, pesmi požgal. Delal sem je sam za-se, ali čiste so in brez madeža. „Kužljive“ besede „ljubezen“ ne najdeš ni v prvi ni v zadnji, tako da bi tudi naše tercijalke morda ne porekle, da jih je vdihnil „zlodej“. Ali bolnika imam v hiši, toraj zažgimo vesele verze.

Plamen je švignil! Kriví se papir, zadnji žarek pojemlje, pred menoj leži le kupček pepela. Veséli se, Samosevec! Kritikar, kterega mi je bil Bog na glavo namenil, ne bo imel kaj trgati, vničil sem svoj corpus delicti, predno je sodnikom v roke prišel. Zarad pomanjkanja dokazov me bodo nedolžnega spoznali na polji zaljubljene poezije. Ali, prijatelj, bridko

je in težavno na grmado deti svoje lastne otroke, kakor je že očak Abraham skušal. Toda bolnika imam v hiši, naj bode, storjeno je.

Okoli mene leže moje knjige. Nekdaj so bili to moji ljubljenci. Bral sem zdaj to, zdaj to in veselil sem se. Ali kaj mi je zdaj Homer in Horac, kaj so mi zdaj pevci, ki hodijo po Libanonu v cedrovih logih ali ki nemškutarijo po germanskih hrastovih gozdih, pesniki Julij in Hamletov in narodnih sentimentalnost; kajti bolnika imam v hiši in mineva poezija, ljubezni je konec in kraj!

Da, pojdi ti sem, denarni moj možnjček, ti pravi prijatelj moj, kterega sem v pravem pomenu besede na srečo nosil od zore do mraka, od izhoda do prihoda, kterega sem z lastno životno gorkoto grel, kateri prazen, potepen in onemogel pred menoj ležiš! Pojdi sem, da te skušam potolažiti, tebe in sebe, da ti še enkrat pogledam v tvoj osrdek, da se z bistrim vidom prepričam in hladnim prešteviljenjem pregledam, ali imaš še kaj zdravega drobovja. Gorjé, nima! Otrpen pada po mizi, če ga ne držim. Moč prejšnjega življenja je potekla, trenutki njegovi so šteti.

Medicine nisem študiral, žalibog. A bral sem v svoji mladosti Hufelanda in slovenskega Preloga, ki modro učita, kako naj človek dolgo živi. Iz vsega tega berila pak nisem tolikanj pridobil, da bi tebe ozdravil, možnjček. Kaj pa mi pomaga, če sam dolgo dolgo živim brez tebe, brez prijatelja, ki bi me vodil v hrupni veseli svet, ki bi mi odpiral vrata kočé in palače.

Ko si bil ti še zdrav in krepak, ko si se v svojem osredku dobro počutil, ko se ti je srčna kri pravilno odtakala in pritakala, tačas so bili lepi dnevi. Tačas sva bila dva gospoda, jaz tvoj in ti moj, in žal besede sovražnik med nama ni slišal. Ako sva se zvečer pobožno k pokoju spravljala, nisva bila v skušnjavi po besedah prositi: „odpusti nam naše dolge“, kakor bode pozneje kazalo, ako se naglo ne ozdraviš.

Ko si bil še v cvetji svoje mladosti in brezskrben, tačas smo bili možje. Fuius Troes et fuit ingens gloria Teucrorum. Vsdala sva se jaz in ti, dva prava demokrata, za mizo prostorne krčme in sva vsé hrumeči in šu-

5. Oskrbljenje ubozih naj ne bode omejeno na tiste, ki imajo domovinsko pravico v fari, za to naj pa ima farni zavod pravico, povračilo tirjati od občine, v kateri ima domovinsko pravico tisti ubogi, kteremu se je kaj dalo.

6. Odbor za cerkvene in šolne potrebe naj ima pravico, doklade na štibro naložiti za potroške pri oskrbljevanji ubogih.

To poročilo je bilo potrjeno od okrajnega zbora.

II. O združenji manjših občin v večje se je sklenilo prvič po nasvetu g. A. Perca to, naj bi se občine združile po farah. Pri razgovoru so bili navedeni zlasti ti razlogi, da so posebno fare tista mesta, kjer se ljudje shajajo, kjer se tedaj tudi lahko posvetujejo o občinih zadevah; da so fare večidel s pravim ozirom na krajeve razmere osnovane, ne prevelike, ne premajhne, tako da vsaki brez velike dangube lahko opravi svoja opravila pri občini, in se tudi najde dosti delavnih moči v njih; pa tudi, da že imamo pri vsaki fari odbor za farni in šolne potrebe, ki sicer dosihmal še nima dosti opravkov, pa vendar se še more dosti razvijati delovanje tega odbora.

Druga stranka je htela imeti še večje občine, namreč le 6 v celem okraju, v katerem je 14 far. Ker imamo 5 trgov v celem okraju, ki bi ostali po tem nasvetu samostalne občine, tedaj bi ostala le ena občina kmečka; in ker so nasvetovalci za svoj predlog zlasti to navedli, da bi le večje občine zamogle si najeti skušenega uradnika, s tem pa bi lahko zopet nehala samostojna delavnost občinskega odbora; ker tudi pri volitvah za okrajni zbor kmetje morajo zgubiti dosti upliva, ako v 5 občinah volijo s tržani, in le v 1 občini sami, zato se ni odobrilo ta predlog.

Kar se pa tiče načina, po katerem bi se združile občine, sklenilo se je po večini glasov, da naj bodo primorane k temu, in da tudi združene, poprej manjše občine naj ohranijo svoje premoženje za se. Poslednji sklep se menda ne opira na prave razloge, ker prisiljena družba ne rodi zdravega sadu, in ker se ne da lahko misliti, kdo bo ohranil združenim, poprej manjšim občinam njihovo premoženje, ako nimajo več samostalnega odbora in župana.

D. d.

Učimo se od Čeho-Slovanov!

Pravila

občinske založne in posojilnice v Karlinovem.

§. 5. Udje društva, njih pravice in dolžnosti.

1. Udje društva so:

- ustanovniki,
- redni (navadni udje)
- častni udje,
- podpiravniki.

2. Med ustanovnike se šteje vsaka polnoletna oseba, ki ima dobro neoskrunjeno imé, ktera se je zavezala društvu najmanje 20 gold. darovati in je s svojim podpisom pravila pripoznala.

(Ta točka bi se po mojih mislih morala spremeniti, kajti za začetek bo treba vsaki založni kapitala od 600—1000 gold., teh pa kot darila ne bo mogoče dobiti. Torej naj bi ustanovniki vložili 50—100 gold. za ktere bi dobivali obresti, zavezati pa bi se morali, da pustijo to uležnino društvu vsaj sedem let.)

3. Med redne ude se prijemljejo osebe dobrega zadržanja in značaja, ktere se, pripoznavši, svojim podpisom, ta pravila, zavežejo, doneske plačevati, kakor je v teh pravilih določeno.

4. Častni ud je vsak, kdor namen društva z denarji ali darovanimi ali brez obresti posojenimi ali pa drugače podpira in ne išče dobička od društva.

Odbor voli in imenuje častne ude, kakor pravila odločujejo.

5. Podpiravniki so, ki v spodej navedenih obroklih ulagajo denarje v društveno denarnico na obresti.

6. Pravice ustanovnikov:

- Pravica za glasovanje pri vseh volitvah in sklepih;
- Pravica k razglašnim skupščinam pismeno predloge delati;
- Pravica prevzeti urade od društva predložene;
- Pravica, prestopiti med redne ude.

7. Pravice rednih udov so:

- da glasujejo pri vseh volitvah in zborih, če so najmanje že 6 mescev redni udje;
- da stavijo pri skupščinah pismene predloge;
- da dobivajo posojila iz društvene denarnice;
- da smejo tirjati obresti od svojih uležnin, da so solastniki društvenega dobička in društvenega premoženja.

9. Dolžnosti rednih udov so:

a. da pomagajo pripravljati rezervni fond in v ta namen plača vsak najmanje 1 gold. vstopnine;

b. da na teden ali pa na mesec v društveno denarnico plačujejo in sicer vsaki teden najmanje 10 kr., na mesec pa 40 kr. in to vse naprej;

(Pri nas bi menda ne smeli segati čez 20 kr. na mesec, da si lože pridobimo večje število rednih udov. Sploh kar se rednih udov tiče, bi se moralo že pod št. 3 izreči, da se med redne udje sprejemljejo le gruntni posestniki in obrtniki, ker si le redni udje smejo izposojevati iz društvene denarnice, društvo pa ima posebno le namen pomagati kmetijstvu.)

c. da so za društvene dolgove društvenim upnikom s svojimi uležninami splošni poroki,

d. da se tem pravilom in sklepom skupščinam podlagajo, proti njim in na škodo društva nič ne storé, marveč da jim je vsigdar in povsod napredek društva mar.

e. da prevzamejo društvene posle, naj jim jih skupščina ali pa odbor oddá.

10. Pravice častnih udov so:

da glasujejo o vseh zadevah društvenih, samo o zadevah ne, ki se tičejo razpada društva.

11. Dolžnosti teh udov so, da tem pravilom niso nasprotni, da napredek društva povsodi pospešujejo in da smejo prevzemati urade društvene, s kterimi jih društvo poslovi.

12. Pravice podpiravnikov so:

- da dobivajo obresti od svojih uležnin, kakor pravila določujejo,
- da smejo nazaj tirjati svoje uležnine po pogodbah v prihodnjem §. naznačenih.

13. Dolžnosti podpiravnikov so samo te, da z ozirom na to, ker se njih uležnine obrestujejo in tudi izplačujejo, pomagajo namenu, ki je podlaga in vzrok pričujočim pravilom. (D. d.)

Naša društva.

Sporočilo o XIII. seji družbe sv. Mohora.

Dne 17. t. m. se je zbral družbin odbor v svojo XIII. sejo, v kateri se je sporočevalo in sklepalo o sledečih predmetih:

1. Tajnik je najprej sporočal o številu letošnjih udov ki iznaša že, 10.458; med njimi je 10.174 letnih in 284 živih dosmrtnih.

2. Vsi dohodki za tekoče leto iznašajo 12.255 gld., stroški z nagradami vred pa 12.210 gld. 83 kr., tako da ostane gotovine za prihodnje leto 44 gld. 83 kr.

3. Za premnoga opravila odločilo se je g. blagajniku za večo izbo v njegovi hiši, v kateri se bukve hranijo, za razpošiljavo s zavijalnem papirjem in drugimi potrebščinami vred in za razne poštnine nagrada 300 gld. g. tajniku 200 gld. in g. škof. pregledovalcu družbenih spisov 50 gld.

4. Matičnega denarja je priraslo 641 gld. 50 kr., ki se, kakor druge krati, obrestonosno naloži.

5. Vsak letošnji ud dobi petero bukev, namreč: „Življenje svetnikov in svetnic“, „Kristusovo življenje in smrt“, „Domače in tuje živali v podobah“, „Mati božja dobrega sveta“ in „Koledarček za leto 1869“ za imenikom; po bukvarnicah jim bode cena: „Življenje svetnikov“ 60 kr., „Kristusovemu življenju“ 50 kr., „Živalni v podobah“ 36 kr., povesti „Mati božja“ 30 kr. in „Koledarčku“ tudi le 30 kr. da si tudi šteje 12½ pol.

6. Natiskovanje družbenih bukev se izroči tudi za prihodnje leto g. Blaznikovi tiskarnici; odločila pa so se za izdavo v 14.000—15.000 iztisih (če bode toliko dohodkov): a) „Življenje svetnikov“ 4. snopič od dr. Rogača; b) „Kristusovo življenje“, 2. snop. od prof. Št. Kocijančiča; c) „Živali v podobah“ od prof. Fr. Erjavca, ki bode obsegalo razun domačih najimenitniše četveronoge živali s 50 podobami; d) povest „Perpetua ali afrikanski mučenci“ v A. Lesarjevem prevodu; e) „Umni gospodar“ gospodarsko berilo za slov. kmete od g. Fr. Jančarja in f) „Koledarček“ z imenikom za leto 1870“. Natiskovanje družbin bukev se prične že prihodnji mesec.

7. Na zadnje je bil pomenek o raznih nasvetih, ki so prišli odboru iz raznih strani:

a. Najprej se je govorilo o nasvetu, da bi imela družba svoj lastni časopis. Da si ravno spozna odbor veliko potrebo in korist tacega časnika, vendar se mu ni mogoče na lastne stroške lotiti njegove izdave, ker bi morala nanj večino svojih dohodkov obrniti. Da pa družba ne ostane brez lastnega organa, po katerem se bode pomenkovala z družniki in raznanjala vse denarne prejemke, izdajal bode družbin tajnik namesto „Glasnika“ od novega leta naprej prav po domače pisan in v družbenem duhu vredovan časnik pod naslovom: „Besednik“ kratkočasen in podučen list za družnike sv. Mohora in za slovensko ljudstvo sploh, ki bode dvakrat v mescu na celi poli izhajal in na celo leto samo 2 gld. veljal;

b. g. Jančarjev rokopis „Umni gospodar“ se prevzame za izdavo;

c. zastran ponujenega rokopisa „Kako naj ravnaajo kmetje in cele soseske z gozdom“ je bilo sklenjeno, da bode družba rada izdala delo, če je prav po domače pisano; pa prihodnje leto to še ni mogoče;

d. kar se tiče nasvetov o izdavi bukev „Skrinja nebeskih zakladov“ „Veliki teden“ in „Šmarnice“, spozna družbin odbor njihovo koristnost in pripravnost za družnike, vendar mu za zdaj ni mogoče pričeti njih izdave. Naj se vendar le pripravijo!

Tudi nekterim drugim nasvetom bode skusila družba ustreči, kolikor bode to mogoče.

Dopisi.

Iz Tinj pri slov. Bistrici, 16. junija. (Novi občinski odbor — Slovenski jezik — uradni jezik. — Nova šola.) Bile so poprej štiri občine v tinjski fari, ktere so spoznavši, da je vsaka za se premajhna za uspešno delovanje, že lanskega leta sklenile združiti se v eno občino. Ta stvar se je skoro ¾ leta vlačila od nižih do viših cesarskih in deželnih uradov gori in doli, predno je prišlo zaželjeno dovoljenje. 26. maja je bila volitev novega odbora, ktera se je dovršila v obečo zadovoljnost, ker so v novem odboru vse poprejšne občine zastopane po možeh, do kterih imajo največ zaupanje, da se bodo krepko poganjali za občinski blagor. Med odbor-niki je tudi naš dež. poslanec, g. dr. J. Vošnjak. Za župana je izvoljen Val. Korošec, spreviden in rodoljuben mož, ki je že dozdej 6 let bil župan sv. Urhski občini. Pri svoji prvi seji je sklenil odbor, da je uradni jezik tinjske občine slovenski. Reševal bo torej vse vloge vslovenskem jeziku in z ozirom na dotične postavbe tudi od uradnij tirjal, naj se poslužujejo domačega jezika pri svojih dopisih na slovenske občine, na slovenske kmete. — Druga važna stvar, ktero bi imel izpeljavati odbor, je ustanovljenje nove šole. Dozdej ni šole v tinjski fari in kdor hoče svoje otroke v šolo dati, jih mora

Različne misli.

Iz slovenske Koroške.

Nechemo tajiti, da ima železnica iz Trebiža v Ljubljano svojo mršavo steno, kakor je dokazoval nek pisatelj v „Slov. Nar.“ št. 32, ker smo že pri koroški železnici občutili, da njegova skrb ni brez tehtne podlage. Vendar si ne moremo kaj, da bi tudi koristno stran one železnice ne povdarjali iz svojega stališča. Dozdaj so bili koroški Slovenci ločeni od svojih kranjskih bratov. Pot, ki pelje čez hribe, je bila tako težavna, da so potovalci posebno trgovski po silnem ovinku črez Maribor prej in ceneje prišli do dotičnega mesta. Ako pomislimo, da bi se dal jako oživiti premet po primernih sredstvih, smemo upati, da bode kvar, ki plaši rečenega pisatelja zastran domačih pridelkov, lepo poravnana. Koroška pridelala železa 11krat, druge rude posebno svinca 2krat, vogla in šote 5krat toliko, kakor Kranjska; iz Kranjske nazaj pa bi se prevažalo živega srebra, kterege koroške fužine neizmerno veliko potrebujejo, rmenca, svile, lončnine, posebno pa tudi dolenskega vina, ki bi konkurencijo delal štajerskemu.

V političnem oziru pa je za Slovenca ta železnica brez dvojbeno jako koristna. Skoraj se nismo več nadejali, da bi zamogli rešiti koroške Slovence; zdaj nam ni obupati. Želeti bi le bilo, da bi še več železnic vezalo slovenske krajine. Ko bi naši Gorutanci večkrat prišli v dotiko s svojimi slov. brati, ko bi vedno svoje pridelke med seboj delili, misli zmenjavali, mnogo vpešneje bi se jim približali, nego se to doseže po teoretični razpravi o celokupnosti slovenskih dežel. Nek vnet domorodec je z globocim zdihljem rekel: „oj da bi bile kranjske gore za kake 3 milje više na severu, koroški Slovenci bi ne propali“. Kaj nas pa zdaj gore brigajo, če železnica prekosi takšne overe. Z dobro vestjo smem trditi, da bodo v prihodnjic z južnimi sosedmi imeli več opraviti, nego z Nemci, na ktere edine so bili doslej privezani. Vsakdanje skušnje in spoznanje, da imajo en jezik, enake težave in potrebe, enake namene, vse to bi le še prav budilo čut sorodstva in bratovsko ljubezen. Dasiravno se ne navdušujemo niti za Beustove znotranje in zvananje nagibe pri njegovih govorih in djanjih, niti za napeno politiko slov. zastopnikov na Dunaji, v tem oziru vemo jim vendar hvalo; kajti tudi med ljuliko se včasih še nahaja dobro zrnce, kterege pri naših revnih okoljščinah, pohlevni, kakoršni smo, z veseljem poberemo.

Ker sem nekaj o celokupnosti črnil, naj še malo kaj povem o razcepjenosti koroških Slovencev. V celi deželi je 28 okrajev; čeravno je Slovencev le tretjina, se vendar po 14 okrajev nahajajo. Med temi jih je 6 do malega čisto slovenskih; ostali (8) okraji pa so tako vredjeni, da ste 2 tretjini Nemcev in 1 tretjina Slovencev stisnjenih. Še neugodnejše so razmere volitvenih pravic. 117.000 prebivalcev plačujočih skoraj $\frac{3}{4}$ za Koroško odločenih davkov, nimajo ne enega narodnega zastopnika. Kvečem bi si mogli 2 poslance po svojem izbrati in to je v Velikovu. V drugih volitvenih središčih je pa povsod ogromna večina Nemcev nasproti slovenski manjšini. Tej krivici bi se dalo le s tem v okom priti, da bi cel Šmerlingov volitven red nadomestili z drugim pravičnejšim. Namesto, da voli vsako središče 2 poslance, naj bi volil vsak okraj svojega poslanca. Po tej poti bi zamogli vendar 6 poslancev spraviti v dež. zbor, pri neposrednih volitvah v drž. zbor pa bi moralo po 7 okrajev skupaj enega voliti, tako, da bi en drž. poslanec prišel na čisto slovenske, en na pomešane in dva na nemške okraje. Se vé da še zmirom za nas krivica, pa vendar bi zamogli svetu tožiti, naše misli in namere rezodeti, vkanjenost nasprotnikov odkrivati in pripravljati ljudstvo za združenje slov. dežel. Graški dež. odbor je že razglasil predmete za letošnjo zborovanje; mi ne razumemo, zakaj naši gospodje to odlgajo. Ravno temu odlaganju imamo pripisovati, da se ni porabila pravica, po kateri je smel dež. zbor prvih 6 let z večino sklepati o preuredbi volitvenega reda, med tem, ko jih je zdaj $\frac{3}{4}$ pričujočih in $\frac{1}{4}$ enako glasujočih potreba. Vsaj enkrat ga bodo morali preurediti, ker

meči svet po dimnati izbi lahko iz srca zaničevala. Kót pa, kterege sva zasela, bil je najin do pozne noči, dokler sva ga hotela. In hlapčevske duše ofrakanih točajev so pritekale k nama, kedar sva na prazno steklenico potrkala. In če se je zgodilo, da sva družbo dobila, imela sva veselje nad seboj in nad njo. Kupica pak se je vstila v taistem času od brata do brata in vsi smo se navduševali, in vsi smo ljubili drug družega, svojo domovino in ljubice svoje iz slovenske dežele. In kar pesnik Preširen govori, vse smo verjeli, samo tega ne, da „človek samo toliko velja, kar plača.“ Vsi smo mnogo veljali in nismo se bali strupenega gada. Priprosta sva bila, nedolžna in lehkih misli, in verovala sva v veliko dobroto vsega sveta, v svojo srečo in svoje prijatelje, kajti zaupala sva drug družemu, udana sva si bila. Zdaj pak se je bati, da se ment vera podere v tebe in bati, da imava menj prijateljev, kakor sva štela.

Zakaj, poslušaj me in sodi, moj mošnjiček! Ko so se včeraj prva znamenja bližajoče se tvoje bolezni kazala, polastila se je mojega duha neznanaka skrb. Kot veren tvoj varuh in prijatelj sem te hotel oteti nevarnosti, hotel sem te ob pravem času ozdraviti. Vteknil sem te k sebi in napotil sem se s težkim srcem k prijatelju, o katerem sem si domisljal, da vem, ka ima mnogo zdravila za tebe. Ta moj prijatelj je velik modrijan, in študiriral sem že po potu, kako bi ga s kako filozofično temo omečil, da bi se te usmilil. K njemu prišedši sem začel skazovati, da izrek znanega filozofa: „vse kar je, je dobro“ ni resničen. On mi je trdovraten odgovarjal in me precej dobro pobijal. Kakor poslednji udarec sem mu jaz tebe in tvojo nadlogo pokazal in vprašal, ali je tvoja bolezen, ki je, tudi dobra. Kot vsi doktrinarni in disputantje, ni hotel svoje misli pustiti in mi je v zobe rekel, da! Priložil je, da se trdnega značaja mož ne smé malodušno vsaki nezgodi upogniti, temuč ponosno v bodočnost zaupaje po kocu staviti. Djal je, da se njemu samemu ravno tako dobro godi. Bog mu ne zameri če je legal, kako bi mu bil jaz ubogi grešnik zameril? Malo nevoljen pak sem se pri njem poslovil in se napotil k drugemu prijatelju.

Ta je jezikoslovec. Začel sem z njim pogovor o koreninah besedi,

tudi Nemci niso z njim zadovoljni. Ali pa bo kdo za naše pravice besede spregovoril? Čeravno smo iz merodajnega kroga slišali, da će odslej drž. poslanec g. dr. Mertlič se spominjati na to, da so ga Slovenci zbrali, da bi Slovence zagovarjal, in se za njihne pravice potegoval, vendar še le moremo tedaj to verjeti, če bomo djanskih dokazov videli. Naše želje bodo brž ko ne ostale „pia vota“, dokler ne vkrenemo pogumno drugo pot. Tudi nam ne kaže klicati na pomoč zdajne kranjske poslance, s kterimi niso zadovoljni niti so-deželani, niti drugi Slovenci. Slabo znamnje za nje je že to, da jih pokole čena — „Domovina“ zagovarja. Njih delovanje se nam dozdeva ravno tako, kakor onega Gambrinovega žlahtnika, ki je pri ognji vnevšem se na njegovem pohištvu rekel: „E kaj, vsaj je moja postelj zavarovana“. Skrajni čas je, da nekaj podvzememo v rešitev svojega roda. Kteremu je za to mar, naj povzdigne svoj glas; posebno prosimo one možje, ki so dozdaj imeli naj več upliva do naroda, naj se temu podvzetju na čelo postavijo in skličejo ljudstvo h skupščini ali v tabor, kakor so storili Čehi. Nikar se ne bati, da bo število premajhno, in da bi se nam potem smejali Nemci. Če jih iz vsacega okraja deset pride, to že dosti pripomore napredku; za Nemce in nasprotnike se nam pa ni zmeniti. Čembolj kričijo črez in zoper nas, tem bolj smemo biti prepričani, da pravo pot hodimo. Osnuje se tudi lahko potem politično društvo, po katerem bi se širila politična izurjenost med slov. ljudstvom. Časi se spreminjajo; pri kaki ugodni priliki postanemo še merodajni faktor, če se le letargija ne vgnjezdi med nami. Skupščine in društvo bi bila sredstva, po kterih, mislim, bi se dalo slov. ljudstvo na Koroškem rešiti. Nadejamo se, da bojo tudi drugi domorodci iz Koroške svoje misli o tem razodeli pripravni jo vresničiti, ako se skaže plodonosna.

Iz okrajnega zbora Kozjanskega.

I. (O skrbi za uboge.) Deželni odbor Štajerski je vprašal preteklo leto vse okrajne zборе v celi deželi, kako se oskrbujejo ubogi, ali je kaj ustanov ali kapitalov za nje, koliko jih je itd., in tirjal statistična poročila o teh zadevah, pa tudi nasvet, kako naj se uravnajo te zadeve po deželni postavi. O tej zadevi se je poročilo v poslednjem okrajnem zboru tako le:

Na kmetih se lože najde delo, po katerem si človek dosti zasluži za svoj živež, nego v mestu, pa tudi rodovina ljudi navadno bolj veže. Zatorej še ni tako nujno v našem okraju, da bi se po postavi uravnala skrb za uboge.

Ne more se tudi tajiti, da je dosihmal narbolj skrbela in delala cerkva za uboge, in da se smé tudi prihodnjic pričakovati nar večje vdeleževanje pri oskrbljevanji ubogih le od cerkvenih opravnikov.

Res pa se tudi mora želeti, da bi se tudi farna občina sama djansko vdeleževala pri oskrbljevanji ubozih, in tako zagotovila vseskozi pravične razdelitve za najbolj potrebne uboge. Tako bi se sploh oživil duh lastne delavnosti v javnih zadevah.

Da se ti nameni dosežejo, želeti bi imeli deželno postavu, ktera bi določila, ozirajoča se na sedanja opravila, to-le:

1. Odbor za cerkvene in šolske potrebe v vsaki fari naj bi izvolil tako imenovane očete ubogih, in računovodjo pri farnem zavodu za uboge, neomejen na svoje člane; izvoljeni bi morali sprejeti to nalogo pod ogibom enake kazni, kakor je določena v občinski postavi za volitve odborikov, svetovalcev in župana;

2. Taisti odbor bi moral vsako leto pregledati račune farnega zavoda za uboge, in določiti o njih primerno.

3. Ubogim naj bi se smelo deliti iz farnega zavoda le s privoljenjem tistega odbora, razun nujnih primerljejev, za ktere bi se pa moralo določiti nar večje darilo;

4. Farni zavod za uboge naj ostane zavod za oskrbljenje ubogih za vse občine, ki so pod faro združene.

Dolgo sva luščila besede raznih jezikov in vesel je bil. Citiral sem mu Miklošiča, govoril o Grimu, o Levstikovi slovnici in njegovi razpravi o mesečnih imenih itd., — vse sem znesel, kar sem vedel in znal, še njega samega sem pohvalil. Ko se mi je dovolj mehak zdel, prišel sem do denarja, penenezor, novcev in ga vprašal po koreninah teh reči. On mi je jako učeno razkladal, djal, da latinska beseda pecunia prihaja od pecus, — kar neumno živino pomeni — in sklepal iz tega, da je denar neumna stvar in se on ne peča z njo, toraj tudi ne s posojevanjem. Slabo potolažen sem šel od njegove učenosti proč, in šel k tretjemu prijatelju.

Moj tretji je zdravnik za vse telesne bolezni. Prepričan je, kakor Mefisto pravi, da „njegova umetnost mnogo umetnosti preseza“. Ker vedno vidi bolezni in druge slabosti človeškega roda, zaupal sem nanj in na njegovo usmiljeno srce. Ali komaj sem začel o bolezni denarne mošnje govoriti, prestrizhe mi on besedo in me vpraša, ali bi ne mogel on meni na njej puščati. Moj Bog, kako sem se prestrašil! Moj prijatelj mošnjiček je bil bolan zarad pomanjkanja krvi, in ta zdravnik mu je hotel še puščati. Pobegnul sem.

Med potom domu, med žalostnim potom sem klet. Ne zameri mi, prijatelj Samosevec, te surovosti. Nisem klet iz hudobije, tudi iz jeze ne; temuč tje pred-se brez premislika. Upam, da mi to ne bo za zlo zarjantano; moja žalost je prevelika.

In zdaj tu sedim pred ubozim mošnjičkom in tebi pišem, prijatelj Samosevec. Ne prosim te sveta, obljubim ti pa eno, prijatelj, obljubim, da ne bom od tega dne več zabavljal, več oponiral, nikogar sodil, nikogar žalil, kajti zdaj vem, da vendar-le. ta je prva; če je kdo rekel to, ali če ni nihče rekel!

Pooblaščam te, da nekterim ta dober sklep skrivaj razznaniš. Od zdaj bom vse Slovence, pametne in nespametne, resne in smešne rad imel vse vprek! Res je človek, dokler je v svoji koži, nepopisljiv, ali jaz menim, da smo morda vendar še boljši, kakor sami mislimo drug o drugem.

Jurij

po 2—3 ure daleč pošiljati v slov. Bistrico ali v Čadram. Da je to silno težavno in torej otroci doraščajo brez šolskega poduka, temu ni čuda. Zato se že več let suče to vprašanje, pa ni prišlo dozdej do dobrega konca, ker so se novi šoli največje ovire stavile od tiste strani, ktera bi le morala podpirati tako občno koristno napravo. Najtežavnije je najti pripravnega prostora blizo vasi. Novi odbor se je odločil za neki mali travnik blizo cerkve, kteri je farovška lastnina, in se nadja, da bode g. župnik proti primerni ceni odstopil občini tdi košček zemlje. Potem pa se brž začelja zidanje nove šole in morebiti že imamo čez leto in dan svoj lastni učilniški zavod, da nosi med ljudstvo sad omike in izobraženosti.

Iz Belegagrada 7/19 junija. Današnje „Srbske novine“ donajajo službeno poročilo o uboji storjenem nad knjezom Mihajlom. Grozno to delo je dozorelo v Magjarski, kjer je, kakor sem Vam pisal, pregnani knjez Aleksander za to agitiral, da se popne na novo na srbski prestol. Za te svoje namere je vpotrebljeval Novosadsko „Zastavo“, ki je pod imenom liberalizma skozi in skozi napadala knjeza Mihajla, njegovo vladu, ustavno delovanje pod ranjkim knjezom srbskim ter s tem hotla pripraviti prevrat na Srbiji. Ona je dobivala pomoči od Karažorževića in njeni sodelatelji Vladimir Jovanovič Milovan Jankovič, Geršič in njen vrednik Svetozar Miletič so hotli s tem svojim iznašanjem liberalnih načel dejstvovati na srbsko omladino, da bi tudi ona pričela ravno tako napadati vse institucije, kar jih je v Srbiji. Oni so se nadejali, da po tej poti in s pomočjo omladine pridejo do zaželjenega uspeha; a vsa čast omladini, ona se ni dala zavesti in včerajšne službene novine so ovrge glas, ki je bil počil, da se je omladina zločinstva proti knjezu vdeleževala.

O ubijalcih potrjujejo „Srb. N.“ poročilo, ktero sem Vam bil poslal; dodati imam le še, da je tudi neki Rogič iz Pozarevca pri zaroti vdeležen.

Jutri ob 9. zjutraj bodo zadušnice za knjeza Mihajla.

Politični razgled.

Zbornica poslancev je sprejela nasvet Roserjev, naj vlada skrbi, da se v večih mestih ne bode onesnaževala tla in da se zboljša pitna voda, ter se tako v okom pride kužnim boleznim. Ministerstvu notranjih zadev se dovoli 223.699 gld. stroškov storjenih že leta 1867 za politično upravo. Pristranska železnična črta Rottmann — Wel se priporoča vladi. Kupčjskemu ministerstvu se priporoča prošnja gorénjegraškega okrajnega zastopa, naj bi se napravila vsakdanja poštna zveza med Celjem in Gorénjim gradom. Spremembe gosposke zbornice k postavi o železničnih tarifih se potrdé.

Posebnemu odboru se izroči vladina osnova postave o pravici do vode. Sprejme se postava, da ne bodo odsihmal katoliški dušni pastirji več potrjevali rojstnih, ženitvanskih in smitnih knjig, ktere spisujejo k temu pooblašeni Židovi. Sprejme se postava o zastavnih pismih, ktere izdajajo hipotekarne banke. Prošnja grško-vzhodnih cerkvá, naj se jim po posebnih postavah podeli popolna samouprava, priporoča se vladi. Voli se nekoliko članov za delegacije. Dr. Klun se izvoli v finančni odbor. Reši se še nekoliko prošelj raznega zadržaja.

Po prvem branji nekterih postav, potrjenih v zbornici poslancev se posvetuje gosposka zbornica o finančnih postavah. Odbor svetuje, naj se potrdijo postave z vsemi pritikeji, ktere jim je dodala zbornica poslancev. Pri besedovanji so našli visokorojeni, visokoučeni, ali visokoslužbeči gospodje, da finančne postave ne zadostujejo, da so proti pravici in proti zdramemu narodnemu gospodarstvu, vendar nasvetujejo naj se potrdijo postave „iz višjih obzirov“ t. j. da se podpré „liberalno ministerstvo“, kar se končno tudi zgodi. Povsodi toraj drugi obziri, nego pravi: železnice se dovoljujejo, finančne državne podlage se predstavljajo: vse iz političnih obzirov; zdaj je avstrijska deviza: percat mundus, da si le ohranimo parlamentarično ministerstvo. Potrdi se tudi postava o vredbi kupčjskih in obrtnijskih zbornic, in postava zavolj spremembe §. 761. o. drž. zak. o dedinskem nasledovanji pri kmečkih posevstvih.

Vprašanje, kam pripada Reka, se bo rešilo po ukazu ogerskega ministerstva s tem, da se vtelesi Reka z okolico vred ogerski deželi. Čemu tudi mnogo razgovorov; kdor ima moč, si že drugače pomaga.

18. t. m. je bila pod predsestvom Nj. veličastva seja ministerskega svetovalstva, kterega so se vdeleževali skupni in cislajtanski ministri in drugi vis. služabniki. Posvetovali so se o novi brambovski osnovi. Prisedal je tudi česki namestnik b. Kellersberg. Iz tega se sklepa, da se je tudi govorilo o cesarkem potovanji v Prago in kar je s tem potovanjem v zvezi.

G. Kellersberg je naznanil, da bode Nj. velič. 22. junija ob 11 dopoldne zasebnike sprejemalo in zaslišavalo.

Njegovo veličastvo si je prepovedalo vsakteri svečani sprejem in nagovor.

Prebivalci českih okrajev Sobotka, Jičín, Libán, Nova Paka in Hočič hočejo napraviti na podnožji gore Belis veliko skupščino (tabor, kakor Čehi pišejo). Enaka se poroča iz Nimburga. Vlada jih bo menda vse prepovedala zopet — Krafft der Vefassung.

„Pol.“ se piše iz Gradca, da bode dosedanji bolelni predsednik novomeške okrožne sodnije na Kranjskem, g. Napreta, dobil naslednika, kteremu je slovenščina toliko znana, kakor kitajščina.

Ogersko ministerstvo hoče tirjati, da se mu vojaški novaki dovolijo predno se bo brambovska postava zbornicam predložila.

Poslanec Hodosiu je s svojimi tovarši vprašal oger. ministerstvo, ali se je nadejati, da se bo postava o narodnostih predložila drž. zboru do konca t. m., odgovorja še ni dobil.

Prve dni prihodnjega mesca bo v Kromerizu shod, kterega se bode vdeležil razum nekterih cislajtanskih škofov, tudi papežev poslanec, g. Falcinelli in bratislavski škof.

Iz Zagreba se poroča, da je odpotoval b. Rauch čez Dunaj v Pešto. Bolj in bolj se dozdeva, kakor da bi bilo Rauchovo veličastvo pri koncu.

Hrvatska regnikolarna deputacija premišljuje svoj izdelek o porazumljenji z Ogersko, kteri bo menda obveljalo se nikoli. Med tem se deputati drug drugzega po časnikih obirajo.

Pariški „Monde“ razglaša list, po kterem bi se bila sklenila za časa nazočnosti princa Napoleona na Dunaji avstrijsko-francoska zveza. Princ Napoleon je odpotoval v Pešto. Od todi pojde neposredno v Bukarešto in Carigrad. Nazaj gredé se ne bo mudil na Dunaji. Princ Napoleon je neki na Dunaji tudi izrekel željo, da bi se truplo Napoleona II. vrnilo Francozom.

Italijanski primankljej je zrastel po najnovšem zvižanji na 51 milj. Deželni zbor v Bukarešti je dovolil 23.500 frankov letne podpore za romunske šole na Erdeljskem in 300.000 fr. za kovanje romunskega srebernega denarja.

Naznanilo zastran „slov. Glasnika“.

Z veseljem moremo danes vsem Slovencem naznaniti, da slovenski beletrističnik, naj mu bode ime „Glasnik“ ali kako drugače, v kratkem času spet oživi in sicer po zmožnejši roki vredovan, nego je bila naša. Naj mu pri teko vsi domorodci in prav obilnem številu na pomoč! — Večini celoletnih Glasnikovih naročnikov smo poslali za povračilo po njih želji „Cvetnik slov. slovesnosti“, pa tudi več drugim gospodom, o kterih mislimo, da jim bode po godu; nekterim se je vrnil denar, drugi naj nam pa brž sporoče, kako in kaj, da nikdo ne ostane na izgubi. — Pri tej priložnosti naznanjamo, da „Glasnik“ ni prenehal izhajati zavoljo pomanjkanja naročnikov (bilo jih je okoli 300 dijaške mladine in nekaj čez 200 drugih domorodcev), ampak zavoljo preobilnih zaostankov; ponavljamo pa tudi ponižno prošnjo, naj se nam v kratkem času blagovoljno pošlje, kar nam še gre za „Glasnika“, „Cvetje“ in „Cvetnika“.

V Celovcu, 19. junija 1868.

Vredništvo „slov. Glasnika“.

Poslano.

Slavnemu okrajnemu zastopništvu v Mariboru.

O sklepu mariborskega okrajnega zastopa od 10. sušca t. l. se je v „Marburger Zeitung“ od 13. sušca med drugimi zbadljivimi in zaničljivimi besedami na občino Frauhausjsko tudi bralo: „der Bezirksausschuss wird beauftragt, der Gemeinde Frauheim ihre verletzende und ungeziemende Sprache in ihrer Eingabe vom 4. Jänner ernstlich zu verweisen und dieselbe über ihre weitere Eingabe dahin zu verbescheiden, dass die ämtliche Korrespondenz des Bezirksausschusses mit den Gemeinden des Bezirkes nur in deutscher Sprache zu erfolgen hat.“ In 11. sušca se je od tam po „Marburger Zeitung“ sledeče oznanilo: „der Gemeinde Frauheim ist zu bedeuten, dass die Amtskorrespondenz des Bezirksausschusses nur in deutscher Sprache geführt wird.“ Ker pa še dozdej na tisto zaničevano vlogo nismo dobili zgoraj obetanega odloka, kterega soseska že težko čaka, da si bo mogla braniti svojo pravico, za to prosí občina Frauhausjska za omenjeni in odobljjeni odlok tudi očitno, kerje bil očitno obetan.

V Frauhausju 16. junija 1868.

Pav. Kamsekr, župan.

Franc Divjak, svetovavec.

Javne dražbe 24. junija.

Kranjsko: II. izv. drž. Kavčičevo posestvo št. 118, pri okr. ur. v Ipavi; cena 1252 gld.

II. izv. drž. Ješekovo pos. št. 2, vredn. 2675 gld. in 2950 gld. z mlinom vredn. 700 gld pri okr. ur. v Ljubljani.

II. izv. drž. tirjatve Uršule Lukec om. Zajc na rktf. št. 68 a tom. I fol. 91 Lustthal zav. 600 gld. vredn. zar. 40 gld.

Koroško: III. izv. drž. pos. Ane Šlezije v Črni zar. 21 gld. 77 n., cena 650 gld. pri okr. ur. v Pliberku.

II. izv. drž. Vrančurnikovo pos. v Rovtah zar. 83 gld. pri okr. ur. v Pliberku; cena 500 gld.

II. izv. drž. pos. Al. Dreierja pri Pivkeši v St. Jurji urb. št. 36/4 ad Waisenberg pri okr. ur. v Velikovu zar. 199 gld. 66 n.; cena 2977 gld 65 n.

25. junija.

Kranjsko: II. izv. drž. Lušinovo pos. v Ribnici h. št. 89, urb. št. 70 Reifnitz pri okr. ur. v Ribnici zar. 105 gld.; cena 1480 gld.

Štajersko: II. izv. drž. Košerovo pos. na pol, urb. 63 ad Mag. Cilli pri kres. v Celji; cena 18197 gld.

II. izv. drž. Maksovo posestvo kur. št. 452 ad Neucilli pri okr. ur. v Celji zar. 439 gld. 31 n.; cena 21834 gld. 10 n.

II. izv. drž. pos. Jož. Mačeka urb. št. 627 pol. Marib. gradu pri okr. ur. v Mariboru zar. 210 gld.; ceua 5687 gld. in prem. bl. 382 gld.

Koroško: III. izv. drž. Mrkovega pos. urb. št. 647 na 2948 gld. 38 n. cen. v Št. Lorenci v Dobrleveskem okraji s hišnim orodjem in drugim premakljivim blagom 731 gld. vrednosti.

Dunajska borza od 22. junija.

5% metalike 57 fl. 45 kr.	Kreditne akcije 193 fl. 30 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 53 fl. 50	London 115 fl. 85 kr.
5% narod. posojilo 63 fl. 40 kr.	Srebro 113 fl. 65 kr.
1860 drž. posojilo 84 fl. 80 kr.	Cekini 5 fl. 52 ¹ / ₁₀ kr.
Akije narod. banke 71 fl. 60 kr.	

Knjigotržno naznanilo.

Podpisani si dovoljuje p. n. občinstvu, posebno prečastitemu duhovstvu naznanjati, da je v Gradcu, na škofovem trgu (Bischofplatz Nr. 153) odprl kupčijo z raznimi knjigami in časopisi, (tudi slovenskega slovstva), razum knjig cerkvi in državi nasprotnih. Dobivajo se tudi molitvene bukve in knjige za poduk, breviari itd. Prizadeval si bode častitim kupcem in odjemnikom vrlo postreči, tedaj prosí za obilno naročbo

Ulrich Moser.
knjigotržec.